

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 187 (XXXI) — Nr. 550

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 4 iulie 2019

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 226 din 16 aprilie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 22 alin. (1) și (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989	2–4
Decizia nr. 246 din 16 aprilie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 246 alin. (1) din Codul de procedură penală	5–8
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
364. — Hotărâre privind aprobarea stemei comunei Alexandru cel Bun, județul Neamț	9
409. — Hotărâre privind aprobarea stemei județului Călărași	10
410. — Hotărâre privind aprobarea stemei comunei Sulița, județul Botoșani	11
411. — Hotărâre privind aprobarea stemei comunei Tămădău Mare, județul Călărași	12
412. — Hotărâre privind aprobarea modelului steagului comunei Rodna, județul Bistrița-Năsăud	13
413. — Hotărâre privind aprobarea modelului steagului comunei Ezeriș, județul Caraș-Severin	14
414. — Hotărâre privind aprobarea modelului steagului comunei Rădești, județul Alba	15
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
460. — Decizie a directorului general al Administrației Naționale a Penitenciarelor privind modificarea și completarea Normelor tehnice pentru lucrări de întreținere și reparații curente la clădirile și construcțiile speciale din patrimoniul Administrației Naționale a Penitenciarelor și al unităților subordonate, aprobate prin Decizia directorului general al Administrației Naționale a Penitenciarelor nr. 757/2017	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 226**

din 16 aprilie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 22 alin. (1) și (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Veisa.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Ion I. Paraschivescu în Dosarul nr. 3.037/91/2016 al Tribunalului Vrancea — Secția I civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 947D/2017.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 2.967D/2017, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 22 alin. (1) și (5) din Legea nr. 10/2001, excepție ridicată de Marcel A. Pătulea și Nicolae A. Pătulea în Dosarul nr. 6.756/105/2016 al Curții de Apel Ploiești — Secția I civilă.

4. La apelul nominal răspunde autorul excepției Marcel A. Pătulea. Se constată lipsa celorlalte părți. Procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Având în vedere obiectul excepției de neconstituționalitate în dosarele mai sus menționate, Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea acestora. Autorul prezent și reprezentantul Ministerului Public sunt de acord cu conexarea dosarelor. Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 2.967D/2017 la Dosarul nr. 947D/2017, care a fost primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul autorului prezent al excepției de neconstituționalitate, care solicită admiterea acesteia, întrucât prevederile criticate din Legea nr. 10/2001 contravin dispozițiilor constituționale și celor cuprinse în Codul civil referitoare la proprietatea privată. Menționează, de asemenea, faptul că și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului este foarte strictă în ceea ce privește apărarea dreptului de proprietate privată.

7. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, apreciind că se impune menținerea jurisprudenței în această materie a Curții Constituționale, reprezentată, de exemplu, de Decizia nr. 89 din 26 februarie 2015.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

8. Prin încheierile din 9 martie 2017 și 9 noiembrie 2017, pronunțate în dosarele nr. 3.037/91/2016 și, respectiv, nr. 6.756/105/2016, **Tribunalul Vrancea — Secția I civilă și Curtea de Apel Ploiești — Secția I civilă au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 22 alin. (1) și (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989.** Excepția a fost ridicată de Ion I. Paraschivescu și, respectiv, Marcel A. Pătulea și Nicolae A. Pătulea în cauze având ca obiect soluționarea cererii de repunere în termenul de depunere a notificărilor prin care s-a solicitat, în temeiul Legii nr. 10/2001, al Legii nr. 165/2013 și al Legii nr. 247/2005, restituirea în natură a unor imobile, respectiv soluționarea apelului formulat împotriva hotărârii prin care a fost respinsă acțiunea introdusă în vederea restituirii, în natură sau în echivalent, a unui teren despre care se susține că a fost preluat în mod abuziv de statul român.

9. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorii acesteia arată că, prin nedeplinirea notificării în termenul de 6 luni stabilit de Legea nr. 10/2001, se pierde însuși dreptul de a obține proprietatea confiscată/naționalizată de regimul comunist ori, după caz, măsurile reparatorii în natură sau prin echivalent. Se susține că prin prevederea de lege criticată se consacră o nouă naționalizare a proprietății, iar admiterea, ca modalitate de pierdere a dreptului de proprietate, a nedeplinirii unei notificări într-un anumit termen semnifică o expropriere fără drept și prealabilă despăgubire. Este invocată Hotărârea din 8 martie 2007, pronunțată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Cauza *Florescu împotriva României*, și se face referire la art. 555 alin. (1) din Codul de procedură civilă, care precizează că dreptul de proprietate este absolut, exclusiv și perpetuu, de unde concluzia că nimic nu poate îngădi accesul unei persoane la recuperarea unei proprietăți, nici măcar impunerea unor termene pentru depunerea unor cereri de revendicare.

10. **Tribunalul Vrancea — Secția I civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând, în sprijinul acestei opinii, cele reținute de Curtea Constituțională în jurisprudența sa în materie.

11. **Curtea de Apel Ploiești — Secția I civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că instituirea unor termene nu este de natură să aducă atingere dreptului de proprietate privată, așa cum susțin autorii excepției, întrucât niciun drept de proprietate nu poate fi absolut, ci trebuie să fie exercitat în cadrul unor limite legale și rezonabile, cu atât mai mult cu cât termenul de depunere a notificării a fost prelungit succesiv, prin mai multe acte normative.

12. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

13. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, face trimitere la considerentele cuprinse în deciziile prin care Curtea Constituțională s-a mai pronunțat asupra textului de lege criticat.

14. **Avocatul Poporului** apreciază că prevederile de lege supuse controlului sunt constituționale, neputând fi reținută critica prin raportare la dispozițiile art. 44 din Legea fundamentală. Face referire la deciziile nr. 344 din 18 septembrie 2003, nr. 185 din 27 aprilie 2004 și nr. 289 din 22 martie 2007, prin care Curtea Constituțională a constatat constituționalitatea acestora.

15. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile autorului prezent, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

16. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

17. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie prevederile art. 22 alin. (1) și (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005, care au următorul conținut normativ:

— Art. 22 alin. (1) și (5): „(1) *Persoana îndreptățită va notifica în termen de 6 luni de la data intrării în vigoare a prezentei legi persoana juridică deținătoare, solicitând restituirea în natură a imobilului. În cazul în care sunt solicitate mai multe imobile, se va face câte o notificare pentru fiecare imobil. (...)*

(5) *Nerespectarea termenului de 6 luni prevăzut pentru trimiterea notificării atrage pierderea dreptului de a solicita în justiție măsuri reparatorii în natură sau prin echivalent.*”

18. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor art. 44 din Constituție și celor ale art. 1 paragraful 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ambele referitoare la protecția și garantarea dreptului de proprietate privată.

19. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că prevederile de lege criticate în cauza de față au mai format, în repetate rânduri, obiect al controlului de constituționalitate, instanța de contencios constituțional pronunțându-se prin mai multe decizii în sensul respingerii, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. În acest sens sunt, de exemplu, deciziile nr. 344 din 18 septembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 776 din 5 noiembrie 2003, nr. 185 din 27 aprilie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 490 din 1 iunie 2004, nr. 99 din 22 februarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 25 aprilie 2005, nr. 571 din 19 septembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 847 din 16 octombrie 2006, nr. 289 din 22 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 311 din 10 mai 2007, nr. 428 din 15 aprilie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 425 din 6 iunie 2008, nr. 1.105 din 8 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 724 din 27 octombrie 2009, nr. 971 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 650 din 20 septembrie 2010, sau nr. 89 din 26 februarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 246 din 10 aprilie 2015.

20. În jurisprudența menționată, Curtea a reținut că, prin art. 22 și următoarele din Legea nr. 10/2001, a fost instituită o procedură administrativă ce are ca scop restituirea în natură a imobilelor — terenuri sau construcții — de către persoana juridică deținătoare, prin decizie sau dispoziție motivată a organelor sale de conducere. Legiuitorul a circumscris exercitarea dreptului la restituire a imobilelor de respectarea unor termene, așa cum este și termenul prevăzut de art. 22 alin. (5) din Legea nr. 10/2001, în interiorul căruia trebuie trimisă notificarea către persoana juridică deținătoare a imobilului.

21. Curtea a statuat că acest termen nu este de natură să aducă atingere dreptului de proprietate privată, având în vedere faptul că recunoașterea *sine die* a posibilității persoanei interesate de a declanșa procedura de recuperare a imobilelor preluate abuziv de către stat ar fi fost de natură să genereze un climat de insecuritate juridică în domeniul proprietății imobiliare. Mai mult, potrivit dispozițiilor art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție, exercitarea dreptului de proprietate trebuie să se facă în limitele legii, iar legiuitorul ordinar este competent să fixeze cadrul juridic pentru exercitarea acestuia, instituind limitări rezonabile în valorificarea ca drept subiectiv garantat, în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept.

22. Întrucât nu au intervenit elemente noi, care să justifice reconsiderarea jurisprudenței mai sus citate a Curții Constituționale, își mențin valabilitatea considerentele deciziilor amintite.

23. Curtea reține, totodată, că termenul de 6 luni prevăzut inițial pentru trimiterea notificării a fost prelungit de două ori cu câte 3 luni, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2001 pentru prelungirea unor termene prevăzute de Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 460 din 13 august 2001, și prin Ordonanța de urgență a Guvernului

nr. 145/2001 pentru prelungirea unor termene prevăzute de Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 720 din 12 noiembrie 2001, și a expirat la un an după intrarea în vigoare a Legii nr. 10/2001, respectiv la data de 14 februarie 2002. Așadar, termenul a fost dublat față de soluția legislativă inițială, fiind în cele din urmă fixat la un an de la data intrării în vigoare a Legii nr. 10/2001.

24. În cauza de față se invocă, în motivarea criticii, Hotărârea din 8 martie 2007, pronunțată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Cauza *Florescu împotriva României*. Curtea constată însă că situațiile de fapt sunt esențialmente diferite, astfel că în speță nu își pot găsi aplicabilitate cele statuate de instanța europeană prin hotărârea menționată. În cauza la care face referire autorul excepției, reclamantul își începuse încă din anul 1999 demersurile judiciare în vederea revendicării unui imobil preluat abuziv de statul român, solicitând Tribunalului București să constate nulitatea deciziei de confiscare a bunului și a contractului de vânzare-cumpărare încheiat de statul român, prin Primăria București, cu foștii chiriași ai imobilului, în temeiul Legii nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului. De asemenea, pe calea unei acțiuni în revendicare imobiliară, a solicitat restituirea în natură a bunului aflat în litigiu. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut (paragraful 31) încălcarea de către statul român a art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție, observând că vânzarea bunului reclamantului în temeiul Legii nr. 112/1995 îl împiedică să își exercite dreptul de proprietate și că nu i-a fost acordată nicio despăgubire pentru această privare. Prin urmare, Curtea europeană a considerat că faptul că reclamantul a fost privat de dreptul de proprietate asupra bunului său, combinat cu lipsa totală de despăgubire de mai mult de 4 ani, l-a făcut să sufere o povară disproporționată și excesivă, incompatibilă cu dreptul la respectarea bunurilor sale, garantat de art. 1 din Protocolul

nr. 1 (paragraful 33). În cauza în care s-a ridicat excepția de neconstituționalitate motivată prin invocarea acestei hotărâri a Curții Europene a Drepturilor Omului, autorul acesteia a formulat notificare în temeiul Legii nr. 10/2001 abia în anul 2016, susținând că nu a avut cunoștință, până la acel moment, de existența bunurilor care ar fi putut fi revendicate potrivit legislației reparatorii, astfel că nu s-a putut încadra în termenul impus de art. 22 alin. (5) din Legea nr. 10/2001.

25. Curtea observă, totodată, că în motivarea excepției se face referire și la prevederile art. 555 alin. (1) din Codul de procedură civilă. De fapt, este vorba despre prevederile din Codul civil cuprinse în articolul cu același număr, potrivit cărora „*proprietatea privată este dreptul titularului de a posedea, folosi și dispune de un bun în mod exclusiv, absolut și perpetuu, în limitele stabilite de lege*”. Sub acest aspect, Curtea precizează că verificarea constituționalității unei prevederi de lege se analizează prin raportare la dispozițiile și principiile cuprinse în Legea fundamentală, iar nu în legislația infraconstituțională, ca atare prevederile din Codul civil menționate nu au relevanță în soluționarea excepției de neconstituționalitate.

26. De asemenea, instanța de contencios constituțional constată că nu poate reține susținerea în sensul că instituirea unui termen pentru formularea notificărilor în temeiul Legii nr. 10/2001 ar constitui o nouă naționalizare sau o expropriere, aceste concepte nefiind incidente în ipoteza normativă criticată. Naționalizarea și exproprierea reprezintă modalități de trecere a unor bunuri din proprietatea privată în cea publică, fără niciun fel de despăgubire, în primul caz, respectiv cu dreaptă și prealabilă despăgubire în cel de-al doilea. Or, prin ipoteză, dreptul de proprietate privată asupra bunului pe care îl revendică prin procedura prevăzută de Legea nr. 10/2001 nu mai există în patrimoniul persoanelor în beneficiul cărora a fost edictată legea menționată, ca să se poată vorbi despre o trecere a acestuia în proprietatea publică prin cele două modalități la care fac referire autorii excepției în motivarea acesteia.

27. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ion I. Paraschivescu în Dosarul nr. 3.037/91/2016 al Tribunalului Vrancea — Secția I civilă și de Marcel A. Pătulea și Nicolae A. Pătulea în Dosarul nr. 6.756/105/2016 al Curții de Apel Ploiești — Secția I civilă și constată că prevederile art. 22 alin. (1) și (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 sunt constituționale în raport cu criticile formulate. Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Vrancea — Secția I civilă și Curții de Apel Ploiești — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 16 aprilie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 246

din 16 aprilie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 246 alin. (1) din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 246 alin. (1) din Codul de procedură penală, excepție ridicată din oficiu de judecătorul de cameră preliminară în Dosarul nr. 27.903/3/2017/a1.8 al Tribunalului București — Secția I penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.907D/2017.

2. Magistratul-asistent referă asupra faptului că excepția de neconstituționalitate a fost ridicată din oficiu de judecătorul de cameră preliminară. Procedura este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. În acest sens arată că măsura obligării provizorii la tratament medical față de inculpat nu poate fi luată de judecătorul de cameră preliminară, deoarece aceasta trebuie fundamentată pe o expertiză medico-legală. Instituind dreptul procurorului de a solicita judecătorului de cameră preliminară să dispună o astfel de măsură, legiuitorul a reglementat, în art. 246 alin. (2) din Codul de procedură penală, că propunerea va fi însoțită de expertiza medico-legală din care să rezulte necesitatea aplicării măsurii obligării la tratament medical. Totodată, dispozițiile art. 246 alin. (8) din Codul de procedură penală potrivit cărora, *„Dacă admite propunerea, judecătorul dispune obligarea provizorie la tratament medical a suspectului sau inculpatului și efectuarea unei expertize medico-legale, în cazul în care aceasta nu a fost depusă potrivit alin. (2)”*, trebuie coroborate cu prevederile art. 343 din Codul de procedură penală, având în vedere faptul că durata procedurii de cameră preliminară este una limitată, iar în cadrul ei nu se poate efectua un astfel de demers.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 17 noiembrie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 27.903/3/2017/a1.8, **Tribunalul București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 246 alin. (1) din**

Codul de procedură penală. Excepția a fost ridicată din oficiu de judecătorul de cameră preliminară, într-o cauză penală având ca obiect sesizarea din oficiu de către judecătorul de cameră preliminară sub aspectul luării față de inculpat — trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunilor de omor calificat, în condițiile violenței în familie, aflată în concurs cu tentativa la infracțiunea de omor calificat — a măsurii de siguranță provizorie cu caracter medical a obligării la tratament medical, respectiv a măsurii de siguranță provizorie cu caracter medical a internării medicale, formulată în temeiul art. 246 din Codul de procedură penală.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că, potrivit normei procesual penale criticate, în cursul urmăririi penale sau al procedurii de cameră preliminară, dacă apreciază că sunt întrunite condițiile prevăzute de lege, procurorul înaintează judecătorului de drepturi și libertăți sau judecătorului de cameră preliminară de la instanța căreia i-ar reveni competența să judece cauza în primă instanță o propunere motivată de luare față de inculpat a măsurii obligării provizorii la tratament medical. O dispoziție similară există și în privința luării măsurii de siguranță provizorii cu caracter medical a internării medicale [art. 248 alin. (1) din Codul de procedură penală]. Faptul că intenția legiuitorului a fost aceea de a nu conferi și judecătorului de cameră preliminară posibilitatea, în faza camerei preliminare, de a pune în discuție din oficiu luarea măsurilor de siguranță provizorii cu caracter medical, abilitându-l doar pe procuror să investească judecătorul cu o astfel de cerere, rezultă din faptul că pentru faza judecătii se prevede expres că aceste măsuri pot fi dispuse și din oficiu [art. 246 alin. (11) și art. 248 alin. (13) din Codul de procedură penală]. Arată că, în cauză, procurorul nu a apreciat că se impune să investească judecătorul de drepturi și libertăți sau de cameră preliminară cu o propunere de luare a vreunei măsuri de siguranță provizorii cu caracter medical. Judecătorul apreciază că, dacă în faza de urmărire penală, față de poziția procurorului, de principal actor al urmăririi penale, este firească stipularea posibilității de a se ajunge la dispunerea (de către judecătorul de drepturi și libertăți) a unor măsuri de siguranță provizorii cu caracter medical, doar ca urmare a unei sesizări formulate în acest sens de către procuror, o astfel de dispoziție nu se mai justifică odată dispusă trimiterea în judecată, indiferent că procesul penal se află în faza camerei preliminare sau în faza judecătii, poziția principală revenind judecătorului de cameră preliminară și, respectiv, instanței de judecată. O excludere a posibilității judecătorului de cameră preliminară de a pune în discuție din oficiu, în procedura de cameră preliminară, dispunerea unei astfel de măsuri, în condițiile în care procurorul are posibilitatea de a investi judecătorul cu o astfel de sesizare, echivalează cu o nesocotire a poziției pe care judecătorul de cameră preliminară o deține în această fază a procesului penal,

o restrângere nejustificată a competențelor judecătorului decurgând din prevederile art. 126 alin. (1) din Constituție. În plus, apreciază că existența unei reglementări diferite sub acest aspect, după cum procesul penal se află în faza camerei preliminară sau în faza judecătii, este nejustificată.

6. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

7. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

8. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

9. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 246 alin. (1) din Codul de procedură penală, având următorul cuprins: *„În cursul urmăririi penale sau al procedurii de cameră preliminară, dacă apreciază că sunt întrunite condițiile prevăzute de lege, procurorul înaintează judecătorului de drepturi și libertăți sau judecătorului de cameră preliminară de la instanța căreia i-ar reveni competența să judece cauza în primă instanță o propunere motivată de luare față de inculpat a măsurii obligării provizorii la tratament medical.”*

10. În susținerea neconstituționalității normei procesual penale criticate, autoarea excepției invocă dispozițiile constituționale ale art. 126 alin. (1) potrivit cărora justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege.

11. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că măsurile de siguranță, reglementate în titlul IV al părții generale a Codului penal, respectiv în art. 107—112¹ din cuprinsul Codului penal, sunt sancțiuni de drept penal care, alături de pedepsele penale, completează categoria sancțiunilor penale necesare prevenirii fenomenului infracțional, aplicabile ca urmare a evidențierii, cu prilejul comiterii unor infracțiuni, a anumitor împrejurări din realitatea socială, aflate în raport de cauzalitate cu infracțiunile săvârșite care, dacă nu sunt combătute, pot determina săvârșirea unor noi infracțiuni. În acest sens, art. 108 din Codul penal reglementează drept măsuri de siguranță obligarea la tratament medical, internarea medicală, interzicerea ocupării unei funcții sau a exercitării unei profesii, confiscarea specială și confiscarea extinsă. Dintre acestea, obligarea la tratament medical, prevăzută la art. 108 lit. a) din Codul penal, poate fi dispusă potrivit art. 109 din Codul penal. Măsura analizată constă în obligarea persoanei în cauză de a se prezenta regulat la medic, în vederea urmăririi unui tratament medical, până la însănătoșire sau până la obținerea unei ameliorări care să înlăture starea de pericol. La rândul său, măsura de siguranță a internării medicale reglementată la art. 108 lit. b) din Codul penal poate fi dispusă, potrivit art. 110 din Codul penal, în condițiile constatării unei stări psihice sau fizice anormale a făptuitorului, care suferă de o boală psihică,

este consumator cronic de substanțe psihoactive sau suferă de o boală infectocontagioasă, motiv pentru care prezintă pericol pentru societate. Măsura de siguranță anterior menționată constă în internarea persoanei în cauză într-o instituție medicală de specialitate, până la însănătoșire sau până la obținerea unei ameliorări care să înlăture starea de pericol. Dispunerea măsurii obligării provizorii la tratament medical, respectiv a măsurii internării medicale provizorii se face, potrivit art. 245 alin. (1) și art. 247 alin. (1) din Codul de procedură penală, de către judecătorul de drepturi și libertăți, la propunerea procurorului, în cursul urmăririi penale, de către judecătorul de cameră preliminară, la propunerea procurorului, în cursul procedurii camerei preliminară, sau de către instanța de judecată, în cursul judecătii în primă instanță și în apel, la propunerea procurorului sau din oficiu, pe baza unor rapoarte de expertiză medico-legală din care să rezulte necesitatea aplicării unor asemenea măsuri, potrivit art. 246 alin. (2), alin. (8) și alin. (11) și art. 248 alin. (2), alin. (5), alin. (9) și alin. (13) din Codul de procedură penală. Punerea în executare a măsurilor de siguranță precitate se face, potrivit art. 572 din Codul de procedură penală, de către judecătorul de drepturi și libertăți sau de instanța de judecată care a luat această măsură, dispozițiile prevăzute la art. 566—571 din același act normativ aplicându-se în mod corespunzător.

12. Curtea observă că dispozițiile art. 245 și art. 246 din Codul de procedură penală reglementează procedura referitoare la condițiile de aplicare și conținutul măsurii de siguranță a obligării provizorii la tratament medical a suspectului sau inculpatului, precum și procedura de aplicare și de ridicare a acesteia. Dispunerea față de suspect sau inculpat a măsurii obligării provizorii la tratament medical este condiționată, potrivit art. 245 alin. (1) din Codul de procedură penală, de situația prevăzută de art. 109 alin. (1) din Codul penal, potrivit căruia, *„Dacă făptuitorul, din cauza unei boli, inclusiv cea provocată de consumul cronic de alcool sau de alte substanțe psihoactive, prezintă pericol pentru societate, poate fi obligat să urmeze un tratament medical până la însănătoșire sau până la obținerea unei ameliorări care să înlăture starea de pericol.”* Dispozițiile art. 246 alin. (1) din Codul de procedură penală, criticate în cauză, prevăd că, în cursul urmăririi penale sau al procedurii de cameră preliminară, dacă apreciază că sunt întrunite condițiile prevăzute de lege, procurorul înaintează judecătorului de drepturi și libertăți sau judecătorului de cameră preliminară de la instanța căreia i-ar reveni competența să judece cauza în primă instanță o propunere motivată de luare față de inculpat a măsurii obligării provizorii la tratament medical.

13. Curtea reține, așadar, că dispunerea de către judecătorul de drepturi și libertăți, respectiv de judecătorul de cameră preliminară a măsurii obligării provizorii la tratament medical, în cursul urmăririi penale, respectiv al procedurii de cameră preliminară, este condiționată de formularea și înaintarea unei propuneri motivate de către procuror. Pe de altă parte, Curtea reține că la judecata în primă instanță și în apel, măsura poate fi dispusă la cererea procurorului sau de instanța de judecată, din oficiu [art. 246 alin. (11) din Codul de procedură penală]. În aceste condiții, Curtea constată că, în acord cu dispozițiile constituționale ale art. 126 alin. (1) potrivit cărora justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege, pe tot parcursul procesului penal, inclusiv în faza de urmărire penală, competența de a dispune luarea măsurii de siguranță a obligării provizorii la tratament medical aparține judecătorului. Competența exclusivă a judecătorului de luare a măsurilor de

siguranță a obligării provizorii la tratament medical și a internării medicale provizorii a fost definitiv stabilită în anul 2003, în acest sens fiind modificate dispozițiile art. 162 alin. 1 din Codul de procedură penală din 1968 prin art. 1 pct. 99 din Legea nr. 281/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură penală și a unor legi speciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 468 din 1 iulie 2003.

14. Așadar, în primă instanță și în apel, instanța de judecată, din oficiu, poate pune în discuția părților și poate trece la declanșarea procedurii în vederea luării măsurii obligării provizorii la tratament medical, în timp ce, în faza de urmărire penală și în procedura de cameră preliminară, deși competența de a se pronunța asupra măsurii de siguranță menționate aparține, de asemenea, judecătorului — de drepturi și libertăți, respectiv de cameră preliminară —, declanșarea procedurii în vederea dispunerii acesteia este condiționată de propunerea motivată a procurorului formulată în acest sens. În prezenta cauză, judecătorul de cameră preliminară, autor al excepției de neconstituționalitate, susține, în esență, că excluderea posibilității judecătorului de cameră preliminară de a pune în discuție, din oficiu, în procedura de cameră preliminară, dispunerea măsurii obligării provizorii la tratament medical, în condițiile în care procurorul are posibilitatea de a investi judecătorul cu o astfel de sesizare, echivalează cu o nesocotire a poziției pe care judecătorul de cameră preliminară o deține în această fază a procesului penal, o restrângere nejustificată a competențelor judecătorului decurgând din prevederile art. 126 alin. (1) din Constituție.

15. Examinând normele procesual penale ale art. 246 alin. (1) din Codul de procedură penală raportat la critica formulată, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată.

16. Cât privește situația persoanelor care din cauza unei boli, inclusiv cea provocată de consumul cronic de alcool sau de alte substanțe psihoactive, prezintă pericol pentru societate, Curtea a constatat, în Decizia nr. 25 din 19 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 294 din 26 aprilie 2017, că „acestea pot prezenta o suită de afecțiuni ale căror simptome pot genera un comportament de natură a afecta atât propria viață, precum și pe cea a altora, cât și aspecte ce țin de ordinea publică sau bunele moravuri. Prin urmare, prin forța împrejurărilor, situația acestor persoane care nu sunt în stare să înțeleagă semnificația și consecințele comportamentului lor impune cu stringență luarea măsurilor legale referitoare la aplicarea unui tratament medical adecvat în așa fel încât să fie înlăturate orice riscuri iminente ce implică posibile vătămări fizice pentru sine ori pentru alte persoane, precum și distrugerii de bunuri materiale importante.” (paragraful 19). Obligarea provizorie la tratament medical nu este o pedeapsă în sensul legii penale, dispunerea acestei măsuri de siguranță este reclamată de existența unei stări de pericol pentru societate care nu ar putea fi înlăturată altfel decât prin obligarea suspectului/ inculpatului de a urma, în mod regulat, tratamentul medical prescris de un medic de specialitate, până la însănătoșire sau până la obținerea unei ameliorări (paragraful 20). Caracterul provizoriu al unei astfel de măsuri se deduce din faptul că aceasta este dispusă pe parcursul procedurilor judiciare (în cursul urmăririi penale, al procedurii de cameră preliminară și/sau în cursul judecății) prin convertirea măsurii de siguranță reglementată de art. 108 lit. a) din Codul penal într-o măsură procesuală a cărei subzistență sub o astfel de identitate se încheie odată cu pronunțarea unei hotărâri judecătorești —

potrivit art. 404 alin. (4) lit. d) din Codul de procedură penală dispozitivul hotărârii trebuie să cuprindă și cele hotărâte cu privire la măsurile de siguranță. Aceasta nu înseamnă că, în mod automat, dispunerea obligării la tratament medical se întinde până la finalizarea procesului, întrucât menținerea ei este indisolubil legată de însănătoșire ori de obținerea unei ameliorări care să înlătore starea de pericol. Totodată, măsura obligării provizorii la tratament medical va fi dispusă după ce, în prealabil, a fost efectuată o expertiză medico-legală, cu citarea suspectului/ inculpatului și numai în prezența avocatului ales sau numit din oficiu. Persoana supusă măsurii are dreptul ca, la soluționarea unei astfel de propuneri, să fie asistată și de către un medic desemnat de aceasta care poate prezenta concluzii și care poate participa la alcătuirea planului terapeutic. În cazul în care a intervenit însănătoșirea ori o ameliorare a stării de sănătate care înlătură starea de pericol, măsura provizorie a obligării la tratament medical poate fi ridicată la sesizarea procurorului ori a medicului de specialitate sau la cererea suspectului/ inculpatului ori a unui membru de familie al acestuia.

17. Totodată, Curtea a constatat, în aceeași decizie, precitată, că măsura obligării la tratament medical este o măsură procesuală provizorie, iar nu o sancțiune penală, care poate fi dispusă împotriva persoanelor care au săvârșit fapte prevăzute de legea penală, dar nu ca o consecință a răspunderii penale, neavând așadar caracter punitiv, ci eminentement preventiv.

18. Având în vedere cele arătate, Curtea reține că, în faza de urmărire penală, față de poziția procurorului, de principal actor al urmăririi penale, este justificată soluția legislativă potrivit căreia declanșarea procedurii de luare a măsurii obligării provizorii la tratament medical este subordonată formulării și înaintării judecătorului de drepturi și libertăți a unei propuneri motivate, în această fază procesuală procurorul având competența de efectuare sau, după caz, de supraveghere a urmăririi penale și de apreciere în acest sens. Cu alte cuvinte, reglementarea posibilității de a se ajunge la dispunerea de către judecătorul de drepturi și libertăți a măsurii obligării provizorii la tratament medical doar ca urmare a formulării și înaintării de către procuror a unei propuneri motivate în acest sens, în faza de urmărire penală, apare ca firească, având în vedere faptul că, potrivit art. 300 din Codul de procedură penală, acest din urmă organ judiciar conduce activitatea de urmărire penală în general. Aceeași rațiune este valabilă și în cazul reglementării dispozițiilor art. 246 alin. (13), potrivit cărora „*În cazul în care dispune o soluție de netrimiteră în judecată, procurorul sesizează judecătorul de cameră preliminară pentru confirmarea ori, după caz, înlocuirea sau încetarea măsurii.[...]*”, în condițiile în care prevederile art. 315 alin. (2) lit. e) din Codul de procedură penală stabilesc că „*Ordonanța de clasare cuprinde mențiunile prevăzute la art. 286 alin. (2), precum și dispoziții privind: [...]* e) *sesizarea judecătorului de cameră preliminară cu propunerea de luare ori, după caz, de confirmare, de înlocuire sau de încetare a măsurilor de siguranță prevăzute de art. 109 sau 110 din Codul penal, dispozițiile art. 246 alin. (13) aplicându-se în mod corespunzător;*”. În acest sens a dispus și Înalta Curte de Casație și Justiție — Secțiunile Unite, cu referire la măsura internării medicale provizorii, prin Decizia nr. 13 din 18 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 853 din 18 decembrie 2008, privind examinarea recursului în interesul legii, declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, cu privire la aplicarea dispozițiilor art. 162 din Codul de procedură penală [din 1968], cu referire la art. 114 din Codul penal [din 1969], în cazul

scoaterii de sub urmărire penală a învinutului sau inculpatului, pe motiv de iresponsabilitate, fără ca procurorul să fi dispus față de acesta, în cursul urmăririi penale, luarea în mod provizoriu a măsurii internării medicale, în care a decis că „În cazul în care procurorul a dispus scoaterea de sub urmărire penală a învinutului sau inculpatului, pe motiv de iresponsabilitate, iar față de acesta, în cursul urmăririi penale, nu a fost luată în mod provizoriu măsura internării medicale, această măsură se dispune de instanța de judecată, la sesizarea procurorului”, întrucât, „chiar în cazul netrimiterii în judecată a făptuitorului, obligația și dreptul procurorului de a reacționa împotriva stărilor de pericol pe care legea înțelege și vrea să le combată îi impun să sesizeze instanța în vederea luării în mod provizoriu a măsurii internării medicale a învinutului sau inculpatului față de care s-a dispus scoaterea de sub urmărire penală pe motiv de iresponsabilitate”.

19. Totodată, dacă din materialul de urmărire penală rezultă că fapta există, că a fost săvârșită de inculpat și că acesta răspunde penal, potrivit art. 327 lit. a) din Codul de procedură penală, procurorul emite rechizitoriu prin care dispune trimiterea în judecată. Trimiterea în judecată a inculpatului constituie o etapă procesuală a fazei urmăririi penale, încheie această fază procesuală și precedă și declanșează faza procesuală a camerei preliminară. Odată cu epuizarea urmăririi penale, prin trimiterea în judecată, are loc atât sesizarea judecătorului de cameră preliminară, cât și dezinvestirea procurorului din calitatea de organ de urmărire penală. După trimiterea în judecată a inculpatului, judecătorul de cameră preliminară își va exercita atribuțiile stabilite în art. 342 din Codul de procedură penală, rechizitoriul constituind, potrivit art. 329 din același act normativ, actul de sesizare a instanței de judecată. Prevederile art. 246 alin. (1) din Codul de procedură penală subordonează luarea de către judecătorul de cameră preliminară, în cursul procedurii de cameră preliminară, a măsurii obligării provizorii la tratament medical față de inculpat, de formularea și înaintarea de către procuror a unei propuneri motivate în acest sens, deși a intervenit transferul de competență funcțională de la organul de urmărire penală către instanța de judecată. Curtea constată însă că soluția legislativă este justificată, având în vedere că legiuitorul constituant a înțeles să confere procurorului un rol determinat în reprezentarea intereselor generale ale societății,

21. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată din oficiu de judecătorul de cameră preliminară în Dosarul nr. 27.903/3/2017/a1.8 al Tribunalului București — Secția I penală și constată că dispozițiile art. 246 alin. (1) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția I penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 16 aprilie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

potrivit art. 131 alin. (1) din Legea fundamentală. În acest sens, se reamintește că măsura obligării provizorii la tratament medical se poate dispune împotriva persoanelor care au săvârșit fapte prevăzute de legea penală, măsura de siguranță având caracter preventiv, fiind, totodată, condiționată de existența pericolului pentru societate. Așadar, măsura de siguranță a obligării provizorii la tratament medical este reclamată de existența unei stări de pericol pentru societate ce nu ar putea fi înlăturată decât prin obligarea inculpatului să urmeze un tratament medical până la însănătoșire sau până la obținerea unei ameliorări care să înlăture starea de pericol. Așa încât, câtă vreme crearea stării de pericol social rezultă din săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală, Curtea reține că măsura de siguranță a obligării provizorii la tratament medical trebuie dispusă fără întârziere, oricare ar fi stadiul procesului penal. Potrivit dispozițiilor art. 23 alin. (1) din Constituție, libertatea individuală și siguranța persoanei sunt inviolabile. Însă, în acord cu art. 22 alin. (1) și art. 26 alin. (2) din Legea fundamentală, dreptul la integritatea fizică și psihică este garantat, orice persoană fizică având dreptul să dispună de ea însăși, dacă nu încalcă drepturile și libertățile altora, ordinea publică sau bunele moravuri. Măsurile de siguranță, inclusiv măsura obligării provizorii la tratament medical, sunt măsuri de constrângere cu caracter preventiv care au ca scop înlăturarea unei stări de pericol generatoare de fapte prevăzute de legea penală. Măsura obligării provizorii la tratament medical are drept scop înlăturarea unui potențial pericol pentru societate, însă are, totodată, și un pronunțat caracter de protejare a inculpatului, fiind dispusă și în interesul celui care a intrat în conflict cu legea penală (în același sens, Decizia nr. 25 din 19 ianuarie 2017, precitată, paragraful 19).

20. Curtea constată, totodată, că legiuitorul, prin edictarea normelor procesual penale criticate, și-a exercitat competența constituțională consacrată de art. 61 din Legea fundamentală, ținând cont de specificul măsurilor cu caracter medical instituite în procesul penal — măsuri procesuale cu caracter provizoriu — și de scopul pentru care acestea sunt dispuse, respectiv de a înlătura pericolul pentru societate, prin aceasta nefiind adusă atingere dispozițiilor constituționale invocate de autoare.

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRÂRE****privind aprobarea stemei comunei Alexandru cel Bun,
județul Neamț**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 10 alin. 2 din Legea nr. 102/1992 privind stema țării și sigiliul statului, cu modificările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — (1) Se aprobă stema comunei Alexandru cel Bun, județul Neamț, prevăzută în anexa nr. 1.

(2) Descrierea și semnificațiile elementelor însumate ale stemei comunei Alexandru cel Bun, județul Neamț, sunt prevăzute în anexa nr. 2.

(3) Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
VASILICA-VIORICA DÂNCILĂ

Contrasemnează:
Viceprim-ministru,
ministrul dezvoltării regionale
și administrației publice,
Vasile-Daniel Suci

București, 30 mai 2019.
Nr. 364.

ANEXA Nr. 1*)

ANEXA Nr. 2

**STEMA
comunei Alexandru cel Bun, județul Neamț****DESCRIEREA ȘI SEMNIFICAȚIILE
elementelor însumate ale stemei comunei Alexandru
cel Bun, județul Neamț****Descrierea stemei**

Potrivit anexei nr. 1, stema comunei Alexandru cel Bun se compune dintr-un scut triunghiular roșu cu marginile rotunjite, tăiat.

În partea superioară se află un chef de contrahermină, încărcat, pe fond negru, cu un cap de bour auriu, flancat de o floare cu cinci petale și o lună în descreștere, ambele de aur.

În partea inferioară, în câmp roșu, se află un stejar care are deasupra o stea cu cinci colțuri, ambele de aur.

Scutul este timbrat de o coroană murală de argint cu un turn crenelat.

Semnificațiile elementelor însumate

Cheful de contrahermină cu cap de bour marchează necropola domnească de la Mănăstirea Bistrița cu mormintele lui Alexandru cel Bun, Ștefan al II-lea și Alexandrel Voievod, fiul lui Ștefan cel Mare.

Stejarul și steaua cu cinci colțuri amintesc de viziunea Sfântului Cuvios Iosif de la Bisericieni care a văzut într-un stejar pe Fecioara Maria, cea care a denumit acest loc drept „Grădina Maicii Domnului”.

Coroana murală cu un turn crenelat semnifică faptul că localitatea are rangul de comună.

*) Anexa nr. 1 este reprodusă în facsimil.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind aprobarea stemei județului Călărași

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 10 alin. 2 din Legea nr. 102/1992 privind stema țării și sigiliul statului, cu modificările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — (1) Se aprobă stema județului Călărași, prevăzută în anexa nr. 1.

(2) Descrierea și semnificațiile elementelor însumate ale stemei județului Călărași sunt prevăzute în anexa nr. 2.

(3) Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
VASILICA-VIORICA DĂNCILĂ

Contrasemnează:
Viceprim-ministru,
ministrul dezvoltării regionale
și administrației publice,
Vasile-Daniel Suci

București, 12 iunie 2019.
Nr. 409.

ANEXA Nr. 1)*

ANEXA Nr. 2

STEMA județului Călărași

DESCRIEREA ȘI SEMNIFICAȚIILE elementelor însumate ale stemei județului Călărași

Descrierea stemei

Stema județului Călărași se compune dintr-un scut triunghiular cu marginile rotunjite, tăiat și despicat în șef.

În partea superioară, în dreapta, pe verde, se află trei spice de grâu de aur dispuse în pal.

În partea superioară, în stânga, pe roșu, se află un vas de aur, cu partea de sus trapezoidală, ornată, la bază, cu un motiv vegetal poziționat în bară, cu partea de jos tot în formă de trapez, dar cu baza mare sus, care se unesc într-o fascie alezată, cu extremitățile rotunjite, având în partea superioară, pe aproximativ 1/3 din suprafață, trei linii orizontale trasate la distanțe diferite, iar în partea inferioară, pe aproape 2/3 din suprafață, motive vegetale, cel din mijloc spiraliform, inegale și orientate, de asemenea, în bară.

În partea inferioară, pe albastru, se află patru brâuri undate de argint.

Semnificațiile elementelor însumate

Spicele de grâu fac referire la principala ocupație a locuitorilor județului, agricultura.

Vasul reprezintă un vas de provizii, din lut ars, bitronic, ușor asimetric, din cultura Gumelnița, datat din mileniul V î.e.n., descoperit pe teritoriul județului, la Măgura Cunești.

Brâurile de argint evocă fluviul Dunărea, pe al cărui mal stâng este amplasat județul.

*) Anexa nr. 1 este reprodusă în facsimil.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind aprobarea stemei comunei Sulița, județul Botoșani

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 10 alin. 2 din Legea nr. 102/1992 privind stema țării și sigiliul statului, cu modificările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — (1) Se aprobă stema comunei Sulița, județul Botoșani, prevăzută în anexa nr. 1.

(2) Descrierea și semnificațiile elementelor însumate ale stemei comunei Sulița, județul Botoșani, sunt prevăzute în anexa nr. 2.

(3) Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
VASILICA-VIORICA DĂNCILĂ

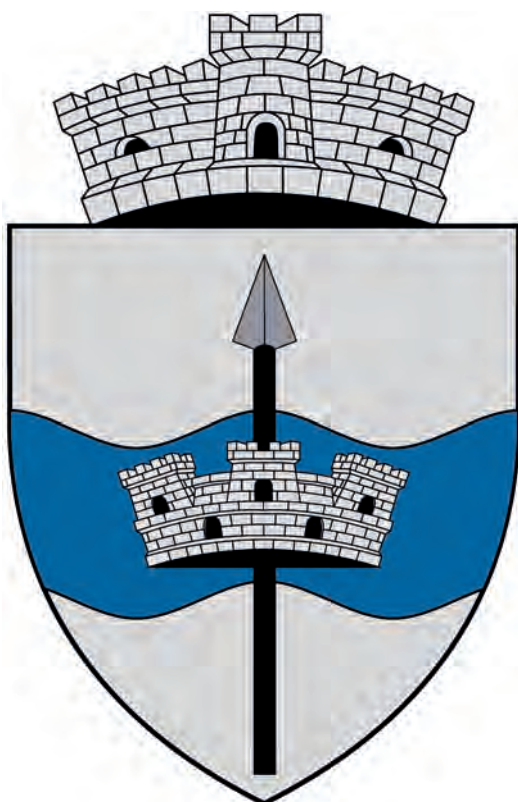
Contrasemnează:
Viceprim-ministru,
ministrul dezvoltării regionale
și administrației publice,
Vasile-Daniel Suci

București, 12 iunie 2019.
Nr. 410.

ANEXA Nr. 1*

ANEXA Nr. 2

STEMA
comunei Sulița, județul Botoșani

DESCRIEREA ȘI SEMNIFICAȚIILE
elementelor însumate ale stemei comunei Sulița,
județul Botoșani

Descrierea stemei

Stema comunei Sulița se compune dintr-un scut triunghiular cu marginile rotunjite, tăiat de o fascie ondulată albastră.

În câmp de argint se află o suliță naturală poziționată în țeapă, întreruptă de fascia ondulată.

La mijlocul suliței, pe fascia ondulată, se află o coroană murală de argint cu trei turnuri crenelate.

Scutul este timbrat de o coroană murală de argint, cu un turn crenelat.

Semnificațiile elementelor însumate

Sulița este armă vorbitoare, făcând referire directă la denumirea comunei.

Coroana murală cu trei turnuri crenelate face referire la vechiul târg Sulița înființat în anul 1819.

Fascia ondulată reprezintă iazul Drăcșani din comună.

Coroana murală, cu un turn crenelat, semnifică faptul că localitatea are rangul de comună.

*) Anexa nr. 1 este reprodusă în facsimil.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind aprobarea stemei comunei Tămădău Mare, județul Călărași

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 10 alin. 2 din Legea nr. 102/1992 privind stema țării și sigiliul statului, cu modificările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — (1) Se aprobă stema comunei Tămădău Mare, județul Călărași, prevăzută în anexa nr. 1.

(2) Descrierea și semnificațiile elementelor însumate ale stemei comunei Tămădău Mare, județul Călărași, sunt prevăzute în anexa nr. 2.

(3) Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
VASILICA-VIORICA DÂNCILĂ

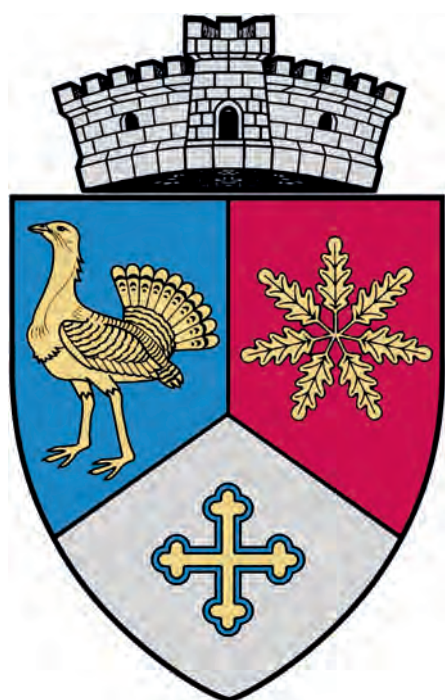
Contrasemnează:
Viceprim-ministru,
ministrul dezvoltării regionale
și administrației publice,
Vasile-Daniel Suciu

București, 12 iunie 2019.
Nr. 411.

ANEXA Nr. 1)*

ANEXA Nr. 2

STEMA comunei Tămădău Mare, județul Călărași

DESCRIEREA ȘI SEMNIFICAȚIILE elementelor însumate ale stemei comunei Tămădău Mare, județul Călărași

Descrierea stemei

Stema comunei Tămădău Mare se compune dintr-un scut triunghiular cu flancurile rotunjite, împărțit în furcă răsturnată.

În partea superioară, în partea dreaptă, în câmp albastru, o dropie de aur.

În partea superioară, în partea stângă, în câmp roșu, un buchet compus din șapte frunze de stejar de aur dispuse radial.

În vârful scutului, pe argint, se află o cruce treflată de aur, cu bordură albastră.

Scutul este timbrat de o coroană murală de argint cu un turn crenelat.

Semnificațiile elementelor însumate

Dropia face parte din fauna locală. Cele șapte frunze de stejar fac referire la bogăția silvică a zonei, iar numărul lor indică numărul satelor ce alcătuiesc comuna.

Crucea face aluzie la crucea de piatră din Dârvari, atestată din anul 1794, precum și la biserica din satul Tămădău Mare, monument istoric datând din anul 1810.

Coroana murală cu un turn crenelat semnifică faptul că localitatea are rangul de comună.

*) Anexa nr. 1 este reprodusă în facsimil.

GUVERNUL ROMÂNIEI
HOTĂRÂRE
privind aprobarea modelului steagului comunei Rodna,
județul Bistrița-Năsăud

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 2 alin. (2) și art. 3 alin. (4) din Legea nr. 141/2015 privind arborarea și folosirea de către unitățile administrativ-teritoriale a steagurilor proprii,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — (1) Se aprobă modelul steagului comunei Rodna, județul Bistrița-Năsăud, prevăzut în anexa nr. 1.

(2) Descrierea și semnificațiile elementelor însumate ale modelului steagului comunei Rodna, județul Bistrița-Năsăud, sunt prevăzute în anexa nr. 2.

(3) Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

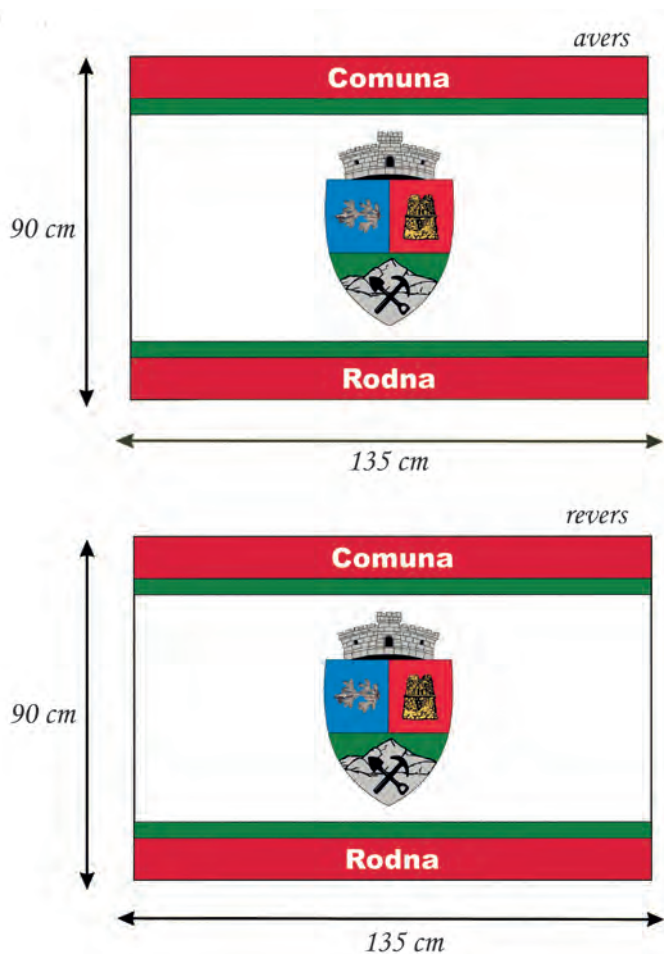
PRIM-MINISTRU
VASILICA-VIORICA DÂNCILĂ

Contrasemnează:
 Viceprim-ministru,
 ministrul dezvoltării regionale
 și administrației publice,
Vasile-Daniel Suciu

București, 12 iunie 2019.
 Nr. 412.

ANEXA Nr. 1*

ANEXA Nr. 2

Material textil: poliester sau satinat

DESCRIEREA ȘI SEMNIFICAȚIILE
elementelor însumate ale modelului steagului
comunei Rodna, județul Bistrița-Năsăud

Descrierea steagului

Steagul comunei Rodna este format dintr-o pânză dreptunghiulară cu proporția între lățimea și lungimea steagului de 2/3, alcătuit din trei fâșii dispuse orizontal în următoarea succesiune a culorilor: roșu, alb, roșu.

Banda roșie este mărginită de o bandă verde îngustată.

În centru, pe fâșia de culoare albă este imprimată stema comunei Rodna.

În câmp roșu, în partea superioară este inscripționat statutul localității „Comuna”, iar în partea inferioară denumirea „Rodna”, cu litere de culoare albă.

Steagul se fixează pe hampă în partea stângă, pe lățime.

Semnificațiile elementelor și ale culorilor steagului

Descrierea stemei

Stema comunei Rodna se compune dintr-un scut triunghiular cu marginile rotunjite, împărțit în 3 cartiere.

În partea superioară, în dreapta, pe fond de azur, se află o creangă de brad cu un con, totul de argint.

În partea superioară, în stânga, pe fond roșu, se află un turn de piatră cu două metereze, cu cornișă și fereastră boltită, despărțită de o coloană, cu un brâu orizontal de piatră sub care se află un crenel, totul de aur.

În partea inferioară, pe fond verde, un munte de argint, peste care broșează o lopată și un târnăcop minerești, de culoare neagră, încrucișate.

Scutul este ținbrat de o coroană murală de argint cu turn crenelat.

Semnificațiile elementelor însumate

Creanga de brad reprezintă zona de munte și bogăția silvică a zonei.

Turnul de piatră reprezintă ruinele bazilicii dominicane din secolul al XIII-lea, care a fost distrusă în perioada invaziilor tătare.

Muntele de argint cu lopată și un târnăcop minerești simbolizează ocupația tradițională a locuitorilor, exploatarea argintului.

Coroana murală cu un turn crenelat semnifică faptul că localitatea are rangul de comună.

Culoarea roșie înseamnă putere, acțiune, îndrăzneală, generozitate, dragoste, voință, agresivitate, dorința de a servi patria.

Culoarea verde simbolizează onoare, rațiune, tinerețe, prospețime, regenerare, libertate și sănătate.

Culoarea albă transmite puritate, curățenie și neutralitate.

*) Anexa nr. 1 este reprodusă în facsimil.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind aprobarea modelului steagului comunei Ezeriș,
județul Caraș-Severin

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 2 alin. (2) și art. 3 alin. (4) din Legea nr. 141/2015 privind arborarea și folosirea de către unitățile administrativ-teritoriale a steagurilor proprii,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — (1) Se aprobă modelul steagului comunei Ezeriș, județul Caraș-Severin, prevăzut în anexa nr. 1.

(2) Descrierea și semnificațiile elementelor însumate ale modelului steagului comunei Ezeriș, județul Caraș-Severin, sunt prevăzute în anexa nr. 2.

(3) Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

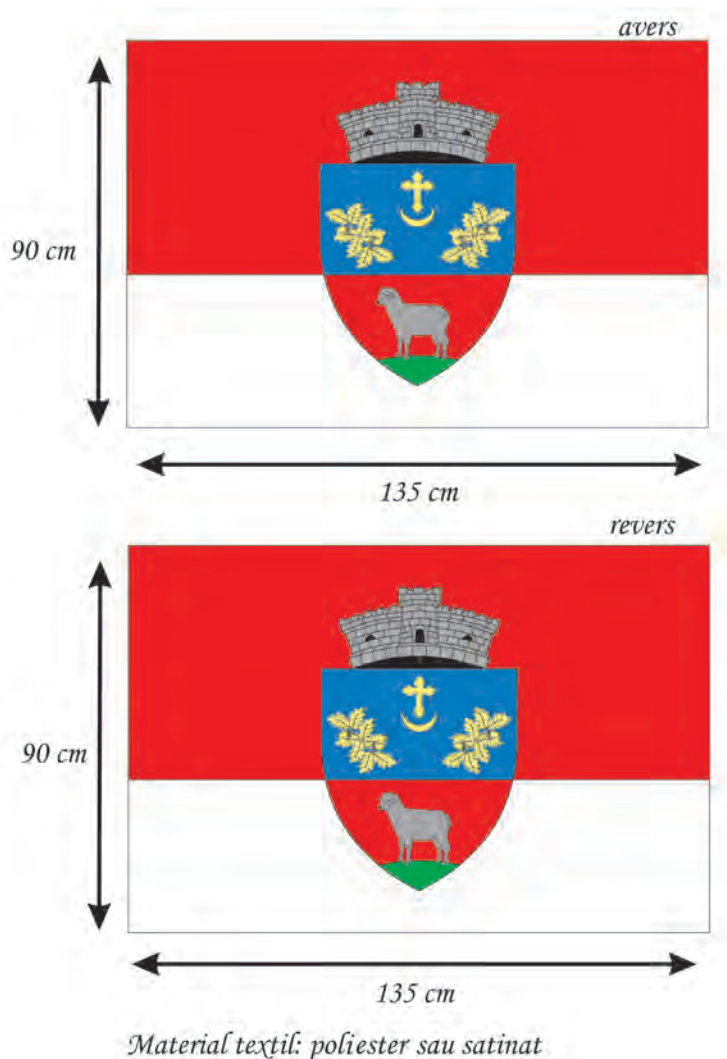
PRIM-MINISTRU
VASILICA-VIORICA DÂNCILĂ

Contrasemnează:
Viceprim-ministru,
ministrul dezvoltării regionale
și administrației publice,
Vasile-Daniel Suciu

București, 12 iunie 2019.
Nr. 413.

ANEXA Nr. 1)*

ANEXA Nr. 2

**DESCRIEREA ȘI SEMNIFICAȚIILE
elementelor însumate ale modelului steagului
comunei Ezeriș, județul Caraș-Severin**

Descrierea steagului

Steagul comunei Ezeriș este format dintr-o pânză dreptunghiulară cu proporția între lățimea și lungimea steagului de 2/3, cu câmpul tăiat, având partea superioară de culoare roșie, iar cea inferioară de culoare albă, cu stema localității trecând peste tăiere.

Steagul se fixează pe hampă în partea stângă, pe lățime.

Semnificațiile elementelor și ale culorilor steagului

Descrierea stemei

Stema comunei Ezeriș se compune dintr-un scut triunghiular cu marginile rotunjite, tăiat.

În partea superioară, în câmp albastru, în centru, se află o cruce de aur treflată, având la bază o semilună de aur.

În dreapta și în stânga se află câte o ramură cu frunze de stejar, cu câte două ghinde, de aur.

În partea inferioară, în câmp roșu, pe o terasă verde, se află plasat un miel privind spre dreapta de argint.

Scutul este timbrat de o coroană murală de argint cu un turn crenelat.

Semnificațiile elementelor însumate

Crucea și semiluna fac referire la luptele cu turcii, localitatea fiind plasată în mijlocul conflictelor duse între otomani și habsburgi între secolele XVII—XVIII pe una dintre căile de acces ale trupelor otomane către Imperiul Habsburgic.

Crengile de stejar reprezintă pădurile de foioase din zonă, iar mielul, ocupația tradițională, oieritul.

Coroana murală cu un turn crenelat semnifică faptul că localitatea are rangul de comună.

Culoarea roșie înseamnă putere, acțiune, îndrăzneală, generozitate, dragoste, voință, agresivitate, dorința de a servi patria.

Culoarea albă reprezintă puritate, curățenie și neutralitate.

*) Anexa nr. 1 este reprodusă în facsimil.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind aprobarea modelului steagului comunei Rădești, județul Alba

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 2 alin. (2) și art. 3 alin. (4) din Legea nr. 141/2015 privind arborarea și folosirea de către unitățile administrativ-teritoriale a steagurilor proprii,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — (1) Se aprobă modelul steagului comunei Rădești, județul Alba, prevăzut în anexa nr. 1.

(2) Descrierea și semnificațiile elementelor însumate ale modelului steagului comunei Rădești, județul Alba, sunt prevăzute în anexa nr. 2.

(3) Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

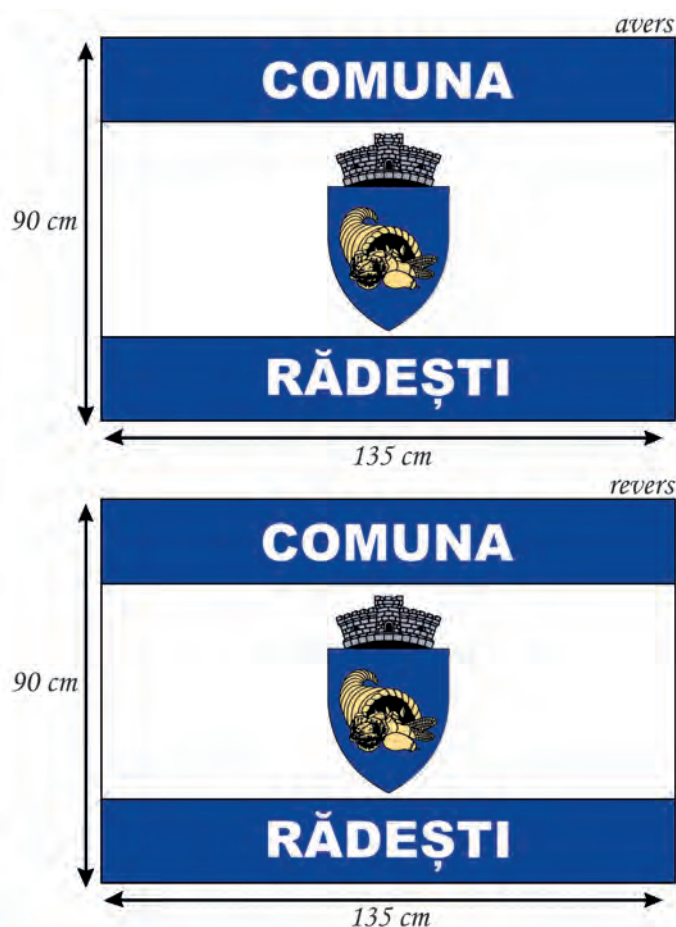
PRIM-MINISTRU
VASILICA-VIORICA DÂNCILĂ

Contrasemnează:
Viceprim-ministru,
ministrul dezvoltării regionale
și administrației publice,
Vasile-Daniel Suci

București, 12 iunie 2019.
Nr. 414.

ANEXA Nr. 1*)

ANEXA Nr. 2

Material textil: poliester sau satinat

DESCRIEREA ȘI SEMNIFICAȚIILE elementelor însumate ale modelului steagului comunei Rădești, județul Alba

Descrierea steagului

Steagul comunei Rădești este format dintr-o pânză dreptunghiulară cu proporția între lățimea și lungimea steagului de 2/3, format din trei fâșii dispuse orizontal în următoarea succesiune a culorilor: albastru, alb, albastru.

În partea de sus, pe fâșia de culoare albastră este inscripționat statutul localității „COMUNA” cu litere albe, iar jos, pe fâșia de culoare albastră, denumirea „RĂDEȘTI” cu litere albe.

În centru, pe fâșia de culoare albă este imprimată stema comunei.

Steagul se fixează pe hampă în partea stângă, pe lățime.

Semnificațiile elementelor și ale culorilor steagului

Descrierea stemei

Stema comunei Rădești se compune dintr-un scut triunghiular albastru cu marginile rotunjite, încărcat cu un corn al abundenței de aur, căptușit cu negru, cu roadele pământului de aur.

Scutul este timbrat de o coroană murală de argint cu turn crenelat.

Semnificațiile elementelor însumate

Cornul abundenței simbolizează atât bogăția, cât și diversitatea economiei locale, caracterizată prin legumicultură și cultura plantelor tehnice.

Coroana murală cu un turn crenelat semnifică faptul că localitatea are rangul de comună.

Culoarea albastră (sau azur) reprezintă apa, dar și aerul, cel mai nobil element după foc, și simbolizează blândețea, frumusețea, noblețea și buna-credință.

Culoarea albă transmite puritate, curățenie și neutralitate.

*) Anexa nr. 1 este reprodusă în facsimil.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL JUSTIȚIEI
ADMINISTRAȚIA NAȚIONALĂ A PENITENCIARELOR

DECIZIE

privind modificarea și completarea Normelor tehnice pentru lucrări de întreținere și reparații curente la clădirile și construcțiile speciale din patrimoniul Administrației Naționale a Penitenciarelor și al unităților subordonate, aprobate prin Decizia directorului general al Administrației Naționale a Penitenciarelor nr. 757/2017

Având în vedere prevederile Legii nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

ținând seamă de dispozițiile Procedurii comune de autorizare a executării lucrărilor de construcții cu caracter special, aprobată prin Ordinul ministrului dezvoltării regionale și administrației publice, al ministrului culturii și identității naționale, al ministrului apărării naționale, al ministrului afacerilor interne, al ministrului justiției, al directorului Serviciului Român de Informații, al directorului Serviciului de Informații Externe, al directorului Serviciului de Telecomunicații Speciale și al directorului Serviciului de Protecție și Pază nr. 2.212/2.391/M.40/59/2.868/C/16.317/263/151/419/2018,

în temeiul art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 756/2016 privind organizarea, funcționarea și atribuțiile Administrației Naționale a Penitenciarelor și pentru modificarea Hotărârii Guvernului nr. 652/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Justiției, cu modificările și completările ulterioare,

directorul general al Administrației Naționale a Penitenciarelor emite prezenta decizie.

Art. I. — Normele tehnice pentru lucrări de întreținere și reparații curente la clădirile și construcțiile speciale din patrimoniul Administrației Naționale a Penitenciarelor și al unităților subordonate, aprobate prin Decizia directorului general al Administrației Naționale a Penitenciarelor nr. 757/2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 402 din 29 mai 2017, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 12, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) Lucrările de întreținere și reparații curente care se efectuează la clădirile monument istoric sau la cele aflate în zona de protecție a monumentului istoric și în zone construite protejate ori la construcții cu valoare arhitecturală sau istorică deosebită, stabilite prin documentații de urbanism aprobate, din

unitățile sistemului administrației penitenciare, prevăzute la art. 11 alin. (1), cu excepția celor de la lit. e) și j), din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se pot realiza numai în baza autorizației de construire eliberate cu avizul Ministerului Culturii și Identității Naționale, conform instrucțiunilor aprobate prin decizie a directorului general.”

2. La articolul 12, după alineatul (4) se introduce un nou alineat, alineatul (4¹), cu următorul cuprins:

„(4¹) Excepțiile prevăzute la art. 11 alin. (2¹) și (2⁴) din Legea nr. 50/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se aplică în mod corespunzător.”

Art. II. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Directorul general al Administrației Naționale a Penitenciarelor,
Cristian Pleșa

București, 21 iunie 2019.
Nr. 460.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

